

איזו מלחמה נחמדה!

קבוצת החיילים הישראליים שהתמקמה בעמדת התצפית על גבעה בשטח לבנון, נכנסה למצב כוננות. מבעד למשקפות שבידיהם יכלו החיילים, הנמצאים בסוירים ובתצפיות שיטור מעבר לגבול לבנון מזה מיספר שבועות, להבחין בכלי רכב צבאי הנע על הכביש. לא היה זה רכב מחבלים אלא מכונית של צבא לבנון. קבוצת חיילים לבנוניים ירדה מהמכונית והחלה להתקדם לעבר הגבעה עליה שכבו החיילים הישראליים. הישראלים דרכו את נשקם. כשהתקרבו הלבנונים ניתן היה להבחין שזו קבוצה של עשרה זינדרמים

מזוינים כשבראשם קצין לבנוני. הם צעדו הישר אל הגבעה, כאילו לא ידעו שתצפית ישראלית ממוקמת עליה. בעזרת הרמקול שברשותם פנה אחד מחיילי צה"ל אל הלבנונים, קרא להם בערבית לעצור ולא להתקרב. לשמע הקריאה נעצרה הקבוצה. שוב הוזהרו הלבנונים כי אם יתקרבו אל הגבעה תיפתח עליהם אש. הקצין הלבנוני הורה לחייליו לפרוק את נשקם ולהניחו על הקרקע. הוא עצמו הניף מטפחת לבנה והחל לצעוד במעלה הגבעה. החיילים בעמדת התצפית קיבלו פקודה לנצור את נשקם. הם עקבו בעיניהם אחר הקצין הלבנוני המתקרב אליהם. כשהבחין הקצין בחיילים הוא הצדיע.

"מה אתה מחפש כאן?" שאלו אותו. השיב הקצין: "קיבלתי פקודה לעלות על גבעה זו ולצפות ממנה לעבר הגבול". "אתה לא יכול לעשות את זה?" נאמר לו, "אנחנו יושבים כאן". "אני מצטער, אבל קיבלתי פקודה!" השיב הקצין. "אם תעלו על הגבעה, יורה בכס!" "אלה ההוראות שבידי, אני חייב למלא אותן!" כאן התערב אחד החיילים הישראליים והציע פתרון. "יש מספיק מקום על הגבעה, בואו ושבו לדינו!" הקצין הלבנוני ירד וחזר עם חייליו. במשך כמה שעות שהו על הגבעה שתי יחידות צבאיות - ישראלית ולבנונית, כשהאחת צופה לשטח לבנון והשנייה לשטח ישראל. כשירדו החיילים הישראליים מהגבעה, הודקף הקצין הלבנוני והצדיע להם.

במדינה

(המשך מעמוד 24)

תלויה במדיניות המוצהרת של מדינות המערב. גרמניה לא מקבלת בענין זה את החלטותיהן של מדינות מערביות ידועות. "אם ישראל רוצה לשמור על אהדתם ר" הכנתם של אורחי גרמניה המערבית, היא חייבת להסביר את עמדתה ביתר מאמצים. הרבה גרמנים אינם רואים עוד את ישראל כמדינה מנצחת אלא כמעצמה כובשת. הצהרות יבשות. לארנסט בונה יש גם ביקורת חמורה על מחדלי ההסברה הישראלית. "הדוברים הישראליים בחו"ל מייצגים את עמדותיהם של משרדים רשמיים ומוסרים רק עובדות יבשות. הם אינם יודעים לספק סיפורי רקע, ידיעות וכתבות בעלות ענין. בנישה זו מתחרת ישראל למעשה על מסירת אינטורמציה מלאה. אנשים בארצות רחוקות אינם מבינים את המתרחש ומקבלים רק הצהרות יבשות".



יועץ הרם בכרם-היתמנים, הבטחות כבר שמענו מספיק

תל-אביב

מרחץ הדמים

"בואו מיד. הבתים שלנו מלאים דם". האזעקה הטלפונית, שהתקבלה במערכת בצוהרי יום השישי האחרון, התגלתה ככזו. בתי המגורים שבקומות הקרקע, בסימטאות שמסביב לשוק הכרמל, היו מוצפים ב"מים אדומים בגובה עשרים ס"מ. היו אלו מריבוים מלאי דם. מקור הדם: האיטליונים המרובים בשוק. בנוסף לדם צפו על פני המים ראשי תרנגולות, מעיים ואברים שונים. הצחנה היתה נוראה. אין דם להסל את הדם. לא היתה זו הפעם הראשונה שהביוב עולה על גודל תו בשוק הכרמל, משתפך לתוך חדרי המיטות והמגורים של דיירי הסביבה, גורם לסבל כל יתואר. למרות זאת, לא מצאו אבות העיר לנכון עד היום להסל שעוריה זו.

מה היה לסגן ראש העיר, אריאל עמיעד, שהכריז מלחמה על הליכלוך והכיעור בתל-אביב, לומר על כך? בשמו, ענה המהנדס משה אובדובסקי, מנהל אגף התברואה בעירייה: "צוות פקחים מיוחד יתחיל מעתה להשיגה שבעלי האיטליונים לא יגרמו ל" סתימות בביו"ב". לדברי אובדובסקי, לא יהסס סגן ראש העיר להשתמש בסמכויותיו, לסגור איטליו או משחטה שיעברו על תקנות.

כהבטחה זה צילצל יפה. באונוני דיירי הסביבה, זה לא צילצל כלל: "שמענו כבר את כל הסיפורים האלו", הגיבה עקרת-בית מיואשת. "שום דבר לא יעזור - רק להעביר מכאן את האיטליונים. אבל מי יש לו דם לנגוע באיטליונים, הא?"



מתגירת עואטף בגלות ברמאללה

מוחר תמורת הסכמתו לשחרר את אשתו ולהחזיר ליהדות. במקרים אחרים דרושים סכומי כסף נכבדים כדי לשקם את המש" פחות המועמדות לגיור בתחום ישראל, מ" אחר שברור שאין הם יכולים להמשיך לח" יות אחרי גיורם בין שכניהם הערבים. עסקגיהות ומשרד-הדתות, המוציאים כס" פים רבים לשם מלחמה במיסיון, אינם מוכנים לסייע לרב דרעי במיבצע פדיון ה" שבימים שלו. גם משרד-הסעד וגם משרד" הדתות דחו את פניותיו בטענה של חוסר תקציב. לא פעם הוא נתקל גם בתגובות זועמות מצד רבנים אחרים, כמו אחד ש" אמר לו: "לשם מה אתה מביא לנו אותם? יותר טוב תעשה אם תפעל שית" גדרו מכאן!"

אבל הרב דרעי אינו מתיאש. "בוא יום", הוא אומר, "ויעריכו את מעשי, כי רק לשם שמיים אני עושה זאת".

כ-40 משפחות ערביות בשטחים מצפות לגיורן

יהדות הכאפיה



מגיר דרעי תנ"ן בערבית על הרציון

שמאו תום המלחמה משוטט בשטחים הי" מוחזקים ומנסה למצוא יהודיות שנישאו לערבים ולשכנע אותן, את בניהן ובעליהן לחזור ליהדות. הרב דרעי (38), יליד מרוקו, התפרסם לראשונה כשהצליח לאתר את שתי האחיות היהודיות מיפו בעזה ולשקמן מחדש בישראל. אל בעליהן, שנתרו בעזה, החליטו להת" גייר גם הם כדי לא להינתק מילדיהם. פירסומו של הרב דרעי הביא אליו פניות מרובות לגילוי בנות אבודות, שמאחורי כל אחת מהן מסתתר סיפור אנושי מועז. כך, למשל הגיעה אל הרב פרשת נערה, שבהיותה בת 12 נחטפה על-ידי ערבים ב" דרכה לבית-ספר. הרבר היה עוד בתקופת המנדט והחוטפים זהו כערבים משכונת מנשה שבגבול תל-אביב-יפו. אחר ה" מלחמה הסתבר כי הילדה הועברה לעזה, גישה שם לערבי בשם איברהים אלמגרבני וילדה לו עשרה ילדים. אחרי המלחמה ברח הבעל לרבת-עמון עם ארבעה מילדיו. את האשה עצמה הצליח הרב דרעי למ" צוא ולהחזירה למשפחה עם ששת ילדיה הנותרים. באמצעות שליחים הזמין את ה" בעל לפגישה על גשר אלנבי. בפגישה שיכ" נע הרב את האב למסור את ארבעת ילדיו לרשות האם בישראל.

סיבה טובה לגיור. שניהם מוכנים להוכיח באותות ובמופתים כי בעצם הם ממוצא יהודי וכי כל השנים חיו בגלות ברמאללה. בשבוע שעבר היו בני הזוג חדר יחד עם עוד כמה עשרות מוסלמים, תושבי השטחים המוחזקים, חתני חגיגה שנערכה לרגל חג השבועות על הרציון בירושלים. כיוון ש" בזכותה של רות המואביה הפך חג השבועות לחגם של הגרים, התכנסו כימעט כל המועמדים לגיור לחגיגה שערך לכבודם ה" רב היפואי חנניה דרעי. איברהים סנוקה, לשעבר חייל בחל"ה-שחרור הפלשתיני של אחמד שוקיירי, קרא פרקים מהתנ"ך. אבל הוא קרא אותם בערבית. העברית שבסו" עדיין אינה מאפשרת לו קריאה שוטפת. סנוקה וכמה עשרות ערבים אחרים מעזה ומגדה המערבית מחכים לרגע בו יהפכו ליהודים. למעשה נועד הכנס בהרציון ל" השפע על מוסדות הדת בישראל להקל על כל אותם ערבים מהשטחים המוחזקים ה" מצפים לגיורם (ראה במדינה: דח).

ארבעים משפחות של ערבים, מהן 25 ברצועת עזה ו-15 מיהודה והשומ" רון מצפות לגיורן. לכל אחת מהן יש סיפור משלה. בגללו היא רוצה להתגייר. במרבית המקרים היתה זו מלחמת ששת הימים שהוכיחה למשפחות אלה את מוצאן היהודי ושיכנעה אותן לרצות לחזור לחיק דת אבותיהן המקורית. מה שמאחר את כל המצפים לגיור אלה הוא הרב חנניה דרעי, "הרב עם תאקדה",